

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Electio ex reuelatione, aut præcepto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

§. 1. Electio ex reuelatione, aut precepto.

I.
Reuelatio,
a Exod. 3. 10

b Num. 27
8.

c Iud. 6. 14.

1. Reg. 9.

17. Eccl. 16.

10a. 21. 17.

f Acto. 9. 17.

Eccl. 22. 5.

21.

I.
Moyses ru-
bus incom-
bustus.

g Exod. 3. 10

h Num. 18.
8.

Aaron vir-
ga florens.

i Heb. 5. 4.

PRIMUM horum trium mediorem, quibus Deus suam voluntatem manifestat, est prodigiosum & extraordinarium: cum scilicet expressit eam reuelat, quemadmodum a MOYSE manifestauit, se eum eligere, ac designare Ducem populi sui; postea eidem reuelauit, b IOSVE futurum eius in eodem munere successorem. Et olim per suos Angelos manifestabat electionem aliquorum Iudicum populi Israel: ut constat de c GEDONE, & aliis Prophetis suis reuelabat, quos ipse eligeret in Reges, quemadmodum reuelauit d SAMVELI electionem SAULIS & DAVIDI. Et in lege Euangelica ipsemet Christus Dominus noster manifestauit e S. PETRO, quod ipsum eligeret in vniuersalem Ecclesie pastorem; & Ananiam reuelauit f S. PAULVM esse vas electionis, ut portaret eius nomen coram gentibus, & Regibus, & Filiis Israel.

HANC reuelationem faciebat idem Dominus aliquando per aliqua prodigiosa signa, quae personam indicabant, quam ad tale Officium vel dignitatem eligebat; aut ipsum electum animabat, ut eam dignitatem acceptaret: aperiendo simul talentum, quod illi tunc conferebat, aut iam contulisset: ut Officium perfecte obiret. Hac ratione manifestauit Moysi ipsius electione, ut g populum Hebraum ex Aegypto eduiceret; essetque eiusdem Dux & gubernator per desertum: loquebatur autem ei Deus, cum esset in Rubo, qui ardebat & non comburebatur, ut ex hoc signo disceret Moyses, quamuis ex se ipso debilis esset tanquam Rubus, non tamen fore propterea consumendum ab igne defatigationum & laborum, quos in commisso sibi officio esset subiturus; sed potius maiorem in medijs laboribus splendorem ostensurum. Eodem modo elegit etiam AARON, eiusque Successores ad dignitatem antiqui Sacerdotij, adhibito tanquam signo huius electionis solenni illo prodigio, quo eius h virga arida floruit, & protulit fructus, in signum, quod vocati & electi a Deo ad huiusmodi officia & ministeria, licet ex se ipsis tanquam virgæ aridae sint, ex diuina tamen vocatione, virtutem & facultatem accipient, excellentium operum fructus proferendi: ut suis possint obligationibus satisfacere. Ex quo Apostolus occasionem sumpsit dicendi, i neminem iure sumere sibi honorem, nisi vocetur a Deo tanquam Aaron. In quæ verba ait S. Thomas: soleuere fuisse in primæua Ecclesia, Deum Dominum nostrum huiusmodi vocatione & electione prodigioso aliquo signo aperire, misso aliquo lucis radio e cælo, aut columna ignea, aut colūba, aut simili re alia. Sed hæc prodigia iam cessarunt, nec ea exigit ibi Apostolus, ut de vocatione diuina nobis cõstet; sed id vult tantum, ut nemo dignitatem adeat, nisi vocatus tanquam Aaron.

SED in hoc elucet admirabilis Dei prouidentia erga huiusmodi Sanctos viros : qui, quod essent valde humiles, huiusmodi officia & dignitates fugiebant, iudicantes se indignos & non pares ad illas obeundas; propriumque periculum timentes, si deessent obligationi, quam sublimis adeo Status imponebat. Idem verò Deus *hinc* fugam ipsam illis suggerebat, & approbabat, eaque delectabatur, vt illi in humilitate conseruarentur, & non sponte sua sese in officia intromitterent: *inde* verò, quod nota sibi haberet talenta, & dotes, quæ in illis latebant, & quas adhuc illis conferre statuebat: hisce signis eos, & manifestabat: vt alij ipsos eligerent, & ipsi acceptarent. Quemadmodum in electione Moysis fecit, iubens *k proiicere virgam, quam, in manu habebat, in terram, qui cum proiecisset, versa illa est in colubrum, ita vt fugeret Moyses: cumque eiusdem Domini iussu caudam eius apprehendisset, versa est in virgam;* qua postea plurima stupenda fecit in Aegypto. Vt ex hoc signo intelligeretur, virgam gubernationis speciem habere serpentis, ob occasiones & pericula peccandi, si adfit inordinata aliqua ad res terrenas affectio. Quamobrem viri Sancti eam declinant, quemadmodum fecit Moyses dicens: *l obsecro, Domine, non sum eloquens ad hoc officium præstandum, nam etiam impeditioris & tardioris lingua sum: mitte, obsecro, quem missurus es.* Saul quoque fugit, & *m abscondit se in domo sua,* quando cum in Regem elegerunt: quia tunc humilis erat; ac verebatur, ne illa virga sibi conuerteretur in colubrum: sicut postea eius culpa illi euenit. At si ex Dei electione officium acceptetur, & in manu positum adiunctam habeat vigilantiam ac diligentiam, speciem illam *colubri* exiit, manetque verè diuinæ Omnipotentiae *virga*, ad egregia opera per eam præstanda.

SED quoniam via hæc per reuelationem, extraordinaria valde est, raroque usurpata, tranleamus ad secundam viam siue medium valde certum ac securum, *præceptum* scilicet ipsius Dei per suos Vicarios, & Superiores, quos in sua Ecclesia & Republica habet. Qui iubendo obligare possunt, vt aliquod gubernationis officium suscipiatur in vtilitatem Reipublicæ ciuilis, aut Ecclesiasticæ, aut Religiosæ: de omnibus siquidem intelligitur, quod Christus Dominus noster dixit: *n qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit.* Et in tali casu crimen esset, diuinæ vocationi resistere: non enim possunt *humilitas & obedientia* sibi esse contraria. Et quemadmodum ait Sanctus Gregorius: iusti, etiamsi talenta donaque à Deo habeant ad alios gubernandos, debent demissè talia officia declinare: sed, si ea obire iubeantur, non debent esse pertinaces, vt superioris voluntati resistant: sed obedire, & subdere se illi, etiam contra propriam voluntatem. Nam (vt benè Sanctus Thomas aduertit) *humilitas, quæ prius ad honoratum officium fugiendum propendebat, nunc inclinatur ad proprium iudicium*

k Exod. 4. 3.

Gubernationis virga est serpens.

Exod. 4. 10

1. Reg. 10. 22.

2.

Præceptum.

1. Luc. 10. 16

1. Parte Pastoral. c. 16.

2. 2. q. 185. a. 2.

*Superbia est
resistere im-
peranti.*

*Lib. 35. Mo-
ral. c. 3.
in plausibi-
libus obedi-
entia potest
differri.*

*Constit.
par. 10. §. 6.*

*2. 2. 9. 85. #
2. 4. 3.
Votum con-
tra honores.*

*o Num. 11.
16-25.*

*Sufficit pru-
dens prae-
lati
voluntas.*

dicium abnegandum, & alterius iudicio subiiciendū. Et charitas ipsa, quæ proprii sui boni spiritualis intuitu talia officia reijciebat: eadem postea acceptat illa propter bonum proximorum: confidens de bonitate imperantis, quod non propterea propriam utilitatem amitteret, quod studeat alienæ: nec particulare ipsius bonum propterea ipsi minuetur, quod consulat vniuersali.

VERVM quidem est, quod perfecta obedientia non solum inclinet ad sequendam voluntatem superiorum, quando aliquid illi præcipiunt & mandant; sed etiam cum indicia præbent, quod aliquid velint, aut cupiant fieri. Sed hoc (vt ait Sanctus Gregorius) intelligitur habere locum, cum ea, quæ sunt facienda, humilia sunt, aut laborem & pœnam adferunt contra nostræ carnis propensionem. At si ea, quæ sunt facienda, possunt conscientiam onerare, & aliàs sunt honorifica, & aliquas temporales commoditates adiunctas habent, non est contra perfectionem eis resistere, donec expresso mandato ad id obligemur. Quemadmodum fecerunt Sanctus Malachias, & Sanctus Antoninus Florentinus, & alij Sancti, qui resisterūt, donec præceptum imponeretur; imò & excommunicatio, nisi Episcopatum acceptarent. Et in nostra Societate omnes professi speciale votum edunt, non prætendendi has dignitates, nec admittendi, etiam si ad illas eligerentur: nisi eius obedientia eos compulerit, qui id possit sub pœna peccati mandare. Quod votum (vt ait Sanctus Thomas) est valde laudabile: nam in eo promittitur, quod unicuique expedit facere, ne sponte sua ad similes dignitates aspiret. Sed quoniam non semper est necessarium præceptum aded seuerum: etiam potest haberi pro electione Dei illa, quam supremi Prælati faciunt, benè conscij talentorum & qualitatum eorum, quos eligunt: qui propterea possunt benè acquiescere tam probis superioribus. Quemadmodum Deus Dominus noster iussit o *Moy- sen eligere septuaginta viros*, quos ipse aptos esse nouerat. Qui, quam primum fuerunt electi, venerunt ad tabernaculum Domini, & statim ipsemet Deus descendit in nube, & infudit partem spiritus, quem ipsi Moyse communicauerat, vt ipse intelligeretur eam electionem approbare; & sufficientia talenta ad illud officium exequendum dare. In cuius signum, cœperunt illi mox prophetare. Adfertque maiorem admirationem: quod duo ex nominatis ab ipso Moyse, qui in castris manserant absconditi, indignos se iudicantes aded sublimi officio, iidem inquam cœperint prophetare, in signum quod etiam Deus eorum electionem approbasset: eoque digniores eos iudicabat, quod illi in suis oculis erant minores, & ex humilitate officia illa declinabant.